

Ks. prof. dr hab. Robert Tyrała
Rektor UPJPII
Zakończenie Międzynarodowego Kongresu Gregoriańskiego
9 września 2023, godzina 10.00, Kraków - Centrum JP2

Kol 1, 21-23
Ps 54 (53), 3-4 i 6-8
Łk 6, 1-5

Bóg chce nas mieć jako świętych, nienagannyh i nieskalanych przed swoim Obliczem. Wszystko zaś dlatego, **abyśmy trwali w wierze**, abyśmy nadzieję pokładali w Ewangelii Jezusa. Wiara jest fundamentem całego naszego życia i działania. Także i tego, co dokonywało się podczas tego wyjątkowego Kongresu Gregoriańskiego w Krakowie.

Poszukiwaliście podczas liturgii, warsztatów i wykładów, uzasadnienia tego właśnie, że **chorał gregoriański jako najstarszy śpiew Kościoła jest nade wszystko modlitwą, a ta wypływa z wiary właśnie**. On żyje swoim naturalnym życiem właśnie na modlitwie, na liturgii. Poza nimi staje się tylko muzycznym występem, ważnym i pewnie z wiary wynikającym, ale nie jest już mistycznym związkiem z Bogiem. A Chrystus jako Pan szabatu, jeszcze bardziej nas o tym przekonuje w dzisiejszej Ewangelii, gdy zwraca nam uwagę, **byśmy poważnie i do końca traktowali wiarę w Boga, nigdy zaś instrumentalnie**.

Rację miał więc papież Benedykt XVI, który przyjmując od nas doktorat *honoris causa* w 2015 roku mówił, że **muzyka sakralna jest rzeczywistością o randze teologicznej oraz o trwałym znaczeniu dla wiary całego chrześcijaństwa ... nie może zniknąć z liturgii oraz jej obecność może być szczególnym sposobem uczestnictwa w świętych obrzędach, w tajemnicy wiary**.

To preach faith through Gregorian chant as we are doing today in this Sanctuary of John Paul II is to testify that **music is endowed with the theological distinction, that it is a peculiar means of participation in liturgy, that it proclaims the mystery of faith**.

And we who serve, cannot and even must not prioritize ourselves for we are the servants of liturgy. Just as we are named in the Philadelphia document of 2014 specifying that musicians are *the servants of liturgy and members of a praying community*. If we understand our vocation like the above, we can talk about preaching the faith in God in lieu of promoting ourselves, our talents and wisdom.

Il nostro compito quando torniamo a casa, al nostro posto di lavoro e alle nostre attività, non è quello di cercare noi stessi e il nostro compiacimento. **È qui che sono necessarie ancora più spiritualità e preghiera. Perché il nostro canto diventi un modo di proclamare la fede**. Il canto gregoriano è senza dubbio un linguaggio mistico di contatto con Dio. Se questo è il nostro atteggiamento, non tratteremo strumentalmente tutto ciò che facciamo e la fede stessa.

In questo siamo come Mosè, che si sentì dire da Dio: togliti i sandali dai piedi, perché il suolo su cui stai è santo. E pensiamo allora esattamente a ciò che ha scritto il monaco benedettino di Solesmes, p. J. Gajard: **Tutti i canti gregoriani esprimono la beata gioia celeste che viene da Dio e a Dio ritorna, ma lo fanno senza pathos nervoso, senza motivi teatrali rumorosi e spesso stucchevoli, anche senza interpretazioni esagerate**.

E aveva ragione, dopotutto, quando affermava **che il loro effetto era una melodia tranquilla, caratterizzata da**

un'accattivante semplicità, avvolta da un'unzione di preghiera, senza pretese di esibirsi di fronte ad ascoltatori in preghiera.

Śpiewając miejmy więc świadomość, że **głosimy wiarę w Boga**, nigdy nie eksponując przy tym siebie i swojego – nawet najbardziej wyjątkowego – talentu. Zawsze bądźmy **śługami świętej liturgii**, nie zapominając, że **jesteśmy członkami wspólnoty modlitwy.**